

כה להבין אמרי בינה מ"ש בספר הנק'

צוואת ריב"ש הגם שבאמת

אינה צוואתו ולא ציוה כלל לפני פטירתו רק הם
לקוטי אמרותיו הטהורות שלקטו לקוטי בתר לקוטי
ולא ידעו לכיון הלשון על מתכונתו. אך המכוון
הוא אמת לאמיתו. והוא בהקדים מארז"ל כל הכועס
כאילו עובד עכו"ם וכו'. והטעם מובן ליודעי בינה לפי
שבעת כעסו נסתלקה ממנו האמונה כי אילו היה מאמין
שמאת ה' היתה זאת לו לא היה בכעס כלל
ואף שכן אדם שהוא בעל בחירה מקללו או מכהו
או מזיק ממונו ומתחייב דיני אדם ודיני שמים על רוע
בחירתו אעפ"כ על הניזק כבר נגזר מן השמים והרבה
שלוחים למקום ולא עוד אלא אפילו בשעה
זו ממש שמכהו או מקללו מתלבש בו כח ה' ורוח
פיו ית' המחיהו ומקיימו וכמ"ש כי ה' אמר לו קלל
והיכן אמר לשמע'י אלא שמחשבה זו שנפלה לשמע'
בלבו ומוחו ירדה מאת ה' ורוח פיו המח' כל צבאם
החיה רוחו של שמע'י בשעה שדיבר דברים אלו לדוד
כי אילו נסתלק רוח פיו ית' רגע אחד מרוחו של שמע'
לא יכול לדבר מאומה